

# DÅ KOM JESUS OCH KALLADE



I Johannes Evangelium, 11:e kapitlet, med början på 18:e versen vill jag läsa.

*Nu låg Betania nära Jerusalem, ungefär femton stadier därifrån.*

*Och många av judarna kom till Marta och Maria för att trösta dem ifråga om deras bror.*

*Då gick Marta, så fort hon fick höra, att Jesus kom, och mötte honom, men Maria satt kvar i huset.*

*Då sa Marta till Jesus: ”Herre, om du hade varit här, hade min bror inte dött.*

*Men jag vet, till och med nu, att vad du än kommer att be Gud . . . , kommer Gud att ge dig det.”*

*Jesus sa till henne: ”Din bror ska uppstå igen.”*

*Marta sa till honom: ”Jag vet, att han ska uppstå igen i uppståndelsen på den yttersta dagen.”*

*Jesus sa till henne: ”Jag är uppståndelsen och livet, den som tror på mig, om han än dör ska han leva.*

*Och vem som helst, som lever och tror på mig, ska aldrig dö. Tror du detta?”*

*Hon sa till honom: ”Ja, Herre, jag tror, att du är Kristus, Guds Son, som skulle komma in i världen.” (Och ge akt på det där!)*

*Då, då hon hade sagt så, gick hon sin väg och kallade på Maria, sin syster, i hemlighet och sa: ”Mästaren har kommit och kallar på dig.”*

<sup>2</sup> Låt oss be! Himmelske Fader, bekräfta de här Orden för våra hjärtan ikväll, då vi nu väntar på dig! Ditt Ord, Din tjänare och texten, alltsammans överlämnas åt Dig i Jesu Kristi Namn. Amen.

Var så goda och sitt!

<sup>3</sup> Min avsikt med att vara här är att försöka hjälpa Guds folk. Inte så mycket för att be och lägga händerna på de sjuka, utan att de ska få lära känna Jesus Kristus ibland oss, Guds Son ibland oss. Vi talar ikväll över det här ämnet: *Då kom Jesus och kallade.*

<sup>4</sup> Vid det här tillfället nu, som vi talar om, var det ett mycket sorgligt tillfälle. Om Ni någonsin har läst berättelsen i vår Herres liv, finner vi, att Han var mycket god vän med den här pojken, Lasarus. Han var . . . Efter Josefs bortgång, rättare sagt, Han hade flyttat och kom att bo hos Marta, Maria och Lasarus. Och de var mycket goda vänner. De hade . . . Han var som en pastor

för dem, en – en verklig vän. Och de gjorde Honom små saker att ha på Sig, en rock att ha på Sig, tror jag de säger, och den var vävd i ett stycke utan någon söm. Och så hade de gjort saker åt Honom, för att de trodde på Honom. Det var så att de – de hade trott och hade sett det där. De hade lämnat församlingen osv. för att följa Honom. Och det var någonting väldigt på den tiden, då straffet för det, att – att gå ut ur den, kunde bli döden.

<sup>5</sup> Men Jesus, den här Mannen, som gick omkring och, som de påstod, slet sönder deras församlingar och sa elaka saker om deras präst och – osv., Han hade – Han hade gjort dem stor skada, tyckte de. Och – och att ens bekänna sig till Honom skulle vara att bli utesluten ur synagogorna. Och då, om man var ute ur församlingen, de – de trodde inte att man hade någon – någon chans att bli återlöst. Om man inte tillhörde en av deras sekter, som fariséer, sadducéer eller någonting, fanns det inte någon återlösning för en, om man var utanför det där. Och de hade rätt, nycklarna, och de kunde bara sparka ut en, om de ville. Det var deras egen utsago. Inte underligt att Jesus sa: ”Ni har genom Era traditioner gjort Guds Ord verkningslöst.” Förstår Ni?

<sup>6</sup> Och nu upprepas det igen, för vi vet allesammans, att historien upprepar sig allt som oftast. Och det är – det är sorgligt att säga det, men det var profeterat, att det skulle upprepas, och det har gjort det igen.

Vi finner, att Jesus inte var så väl ansedd.

<sup>7</sup> Många gånger vill människor döma de människor, som inte håller med dem. Det ska vi inte göra. Vi kan vara oeniga med varandra men ändå vara vänliga. Om jag inte skulle kunna vara oenig med en man och ändå älska honom och be för honom och vara oense med honom ifrå- . . . Med honom på skriftens grund och för bättre upplysning, då vill jag inte säga någonting åt honom. Jag vill alltid vara oense med honom på ett vänligt sätt, för jag älskar honom och jag – jag vill förvisso inte, att han ska gå vilse. Och han borde göra samma sak med mig, vi vill inte gå vilse. Och vi måste grunda våra tankar på vad Ordet säger. Låt Ordet vara sant! Inte vår trosbekännelse eller våra tankar utan vad Han säger. Inte någon privat tolkning, precis vad Ordet säger.

<sup>8</sup> Här om kvällen gjorde jag någonting och det såg nästan vanhelgande ut, jag tror det var vid en predikantfrukost här om morgonen. Jag gick till rätta med Jesus. Jag sa: ”Precis liksom de gjorde då, så gör de idag.” Kanske det skulle vara bra, om jag upprepade det bara för ett ögonblick, om vi har tid. Jag sa, att idag finner vi nu att . . .

<sup>9</sup> I Luthers reformation, på den tiden, sa han, att den rättfärdige ska leva av tro. ”Den människa, som tror Det, hon har Det.” Men vi fann, att många av dem sa, att de trodde och hade Det inte.

10 På John Wesley's tid, om de fick den andra välsignelsen, som de kallade det, helgelsen, hela helgelsen, blev de lyckliga och skrek. "Alla, som skrek, hade Det." Men de fann, att de inte hade Det. En massa av dem skrek och hade Det inte.

11 Vid Pingstens tid sa de: "Nu har återställelsen av gåvorna kommit, Den Helige Andes dop. Den, som talar i tungor, har Det." Vi finner, att många talade i tungor och hade Det inte.

12 Så de säger: "Njaa, Andens frukt, det är vad Det är." Nej, då, inte Andens frukt. Christian Science har det, som knappast. . . Kärleken är Andens frukt. Och då har de mera kärlek än någon och förnekar Jesu Kristi gudomlighet, kallar Honom bara för en profet, bara en vanlig människa. Förstår Ni? Så det åstadkommer det inte.

13 Låt mig bara ifrågasätta det där bara en minut! Låt oss gå till rätta med Jesus! Och Gud förlåte mig för det här påståendet från plattformen men jag tänker vara emot Honom i en minut, bara för att föra Er till Ljuset. Förstår Ni?

14 "Nu har jag Er människor här ikväll, jag talar till Er. Jag. . . (Det var i en annan tid, då Jesus från Nasaret var på jorden.) Jag kommer till Er och för att resonera med Er emot den här mannen, Jesus från Nasaret. Nu vet vi allesammans, att Gud är kärlek. Bibeln säger, att Han är det. All right och kärleken, Anden är långmodighet, mildhet, tålmod, ödmjukhet osv. och kärlek. Nu säger jag, jag vill fråga Er en sak. Vi ska gå och ta vad – vad vi känner till, en kristen.

15 Titta på Er gamle präst! Hans farfarsfars farfar var präst. Han måste vara född i den levitiska ätten för att vara präst. Nu finner vi, att han inte får en ung mans liv liksom resten av Er fick. Vad gör han? Han offrar sig, han är där uppe för att studera Ordet, Guds Ord. Han går igenom det dag och natt, dag och natt, måste känna till varenda bokstav av det, vartenda ord på bokrullen. Han måste kunna det utantill. Han – han, bara någonting om det, som han måste veta.

16 Och sedan, dessutom, då Din far och mor gifte sig, vem vigde samman dem som man och hustru? Er gudfruktige gamle präst. Vem var det, som kom till Din far, då han var i behov och var skyldig en del pengar på sin bondgård, så att panthavarna skulle till att ta den? Vem stod honom bi? Er snälle gamle präst. Vem stod hos Din mor där i rummet, då hon födde Dig? Den snälle gamle prästen. Vem kommer till Dig, då Du är sjuk och i behov? Din snälle gamle präst. Vem var det, som välsignade Dig och överlämnade Dig åt Gud och omskar Dig på åttonde dagen? Din snälle gamle präst. Då Din far och mor tänkte skiljas, vem förde dem tillsammans igen, höll dem tillsammans? Din snälle gamle präst. Då det är svårigheter i grannskapet, vem tar hand om det? Din snälle gamle präst. Förvisso.

17 Nu vet den här snälle gamle prästen, att Bibeln säger, att Gud kräver ett lamm som offer. Många av Er män är affärsmän, så Ni föder inte upp får, ändå kräver Gud ett får. De byggde några stall där uppe, de sålde sina får, så att affärsmännen kunde gå upp och köpa det, då de offrade ett offer för sin själ, som Gud kräver.

18 Vad gjorde den här unge mannen, som kallas Jesus? Var kom han ifrån? Sa att han föddes i jungfrufödelse. Vem har någonsin hört om något sådant nonsens? Vi vet, att hans mor hade honom innan hon och Josef föddes, rättare sagt, hon och Josef gifte sig, då föddes han. Nu finner vi, att han har – har dåligt rykte till att börja med.

19 Vad har han för medlemskort? Om han vore en gudfruktig man, vad gick han in i för grupp? Då Er präst studerade, studerade, studerade, studerade, för att lära Sig detta Ord, kommer han hit och river ner det, som han har byggt upp. Skulle Ni vilja kalla det för 'Gud'? Förvisso inte.

20 Här om dagen nu, då Er präst hade byggt det där stället där uppe och där Ni kunde köpa offret, vad gjorde den här unge mannen? Vänlighet? Han slogs, satte ihop några rep, litet lin och läder och tittade ut på människorna med vrede, sparkade omkull de där borden och jagade ut dem därifrån. Och det kallar Ni Andens frukter, att titta på dem med vrede? Och titta, berövade mannen hans tillfälle att tillbe Jehova! Affärsmannen vill tillbe Honom. Han föder inte upp lamm och han gick dit för att köpa det. Och Han slog omkull det och sparkade dem och körde ut dem.”

21 Vem har Andens frukt där? Mmm. Förstår Ni? Var så god! Ser Ni, inte Andens frukt, inte tungotal, inte skrikande.

22 Man säger: ”Vad är då beviset, broder Branham? Vad är beviset?” Bekräftandet av Ordet i tiden.

23 De hade Bibeln. Han var exakt det, som Jehova sa skulle ske. Det behöver ingen tolkning. Det tolkades där. Där var Era präster, där var allt de hade och allting annat precis så rutinerat och allting, men ändå kunde de inte se Ordet. Och Han fick det Ordet att leva ut för den tidsåldern. Det var beviset för den tidsåldern.

24 Luther hade beviset för sin tidsålder, Wesley för sin tidsålder, pingstvännerna för sin tidsålder men vi är i en annan tidsålder. De där sakerna är bra. Men liksom en baby har ett finger, ett öga och en näsa, men efter en tid måste den bli en mänsklig varelse. Den måste bli en – ett moget barn, sedan födas, få en själ, kropp, ande, kunna röra på sig.

25 Nu finner vi, att allt det här hade Jesus förklarat och bara några få, bara de, som Han hade bestämt till Liv, såg Honom. Inte stora skaror, Hans skaror kunde aldrig bli som Kaifas' skaror. Å, Kaifas skulle ha kunnat sammankalla hela nationen. Jesus sammankallade bara några få. Inte många kände Honom.

Tusentals gånger tusentals, då Han kom till jorden, gick Han igenom jorden och de visste aldrig ens, att Han var här.

<sup>26</sup> Så kommer det att bli igen! Han kommer att komma till dem, som är kallade till Liv. Han vet, vilka som är kallade till Liv. Och Han kommer inte att . . . Det är Hans sak, att ta hand om det där.

<sup>27</sup> Nu lägger vi märke till, att då kom de ut ur församlingen och de hade trott på Honom. Allting, som Ordet hade sagt om Honom, där var Han det.

<sup>28</sup> Och en dag lämnade Han deras hem. Jag vill tala om tre saker: Jesus hade gett Sig av, döden hade kommit och allt hopp var ute. Jag vill tala om de där tre sakerna i några minuter.

<sup>29</sup> Jesus hade gett Sig av. Och då Han gav Sig iväg, kom besvärligheterna in. Då Han lämnar Dig nu eller Ditt hem, där Du bor, är besvärligheter på väg. Satan har en öppen dörr, då Jesus ger Sig av.

<sup>30</sup> Han hade gått och – och så fort Han gjorde det, då kom döden in. Och då Jesus går ut, kommer döden in. Att vara skild från Honom är döden, så döden kom in, då Jesus gick ut.

<sup>31</sup> Och döden hade stannat kvar hos Lasarus. Och Den, som de så trodde på och älskade, de hade sänt bud till Honom att komma och be för Lasarus, för de hade sett Honom och visste, att Han kände Gud, så att: ”Vad som helst, Gud. . . ” Marta uttryckte det tidigare: ”Vad Du än säger till Gud nu, kommer Gud att göra det.” Hon kände igen, att Han och Gud var Ett. Han var Ordet till tiden, så hon kände igen det. Och hon visste, att om hon någonsin kunde komma i kontakt med Honom, men Han var borta och de kunde inte få tag i Honom. Och de sände bud på Honom och istället för att komma, fortsatte Han längre bort. Och då sände de bud igen och istället för att komma, fortsatte Han längre bort.

<sup>32</sup> Ibland undrar vi, varför de där sakerna sker, men säger inte Skriften, att: ”Allting samverkar till det goda för dem, som älskar Gud”? Han vet, vad Han gör. Om Han dröjer, är det all right. Han vet, vad Han gör. Det fanns en avsikt.

<sup>33</sup> Vi finner, att Han sa i Johannes 5:19: ”Sannerligen, sannerligen säger jag Er, Sonen kan inte göra någonting i Sig själv, utom det Han ser Fadern göra.”

<sup>34</sup> Fadern hade sagt till Honom att gå bort och att vara borta så och så många dagar. Sedan de dagarna var fullbordade, då sa Han det Han sa då, att: ”Vår vän Lasarus sover.”

Och Han sa: ”Bra, då blir han frisk.”

<sup>35</sup> Han sa: ”Han är död. Och för Er skull är jag glad för, att jag inte var där.” För de hade försökt att få Honom att gå till honom för att hela honom eller säga vad, som måste göras. Men Han visste, vad som måste göras, så Han hade gjort exakt det, som Han var bestämd att göra: stanna borta. Om man lägger märke

till Honom vid graven, då Han kom tillbaka. Så uttryckte Han det där, då Han kom tillbaka och fann det här hemmet.

<sup>36</sup> Allt hopp var ute. Lasarus hade dött. Varenda timme hade de fortsatt att tänka: "Han kanske kommer in på scenen. Han kanske kommer in på scenen. Han kanske kommer tillbaka." Till sist dog han, han gav upp andan.

<sup>37</sup> De gick ut, balsamerade honom, tog ut blodet ur hans kropp, lindade in honom i linne, kryddor, och balsamerade honom och la honom i graven, satte en sten över graven, vilket var deras sed vid begravning på den tiden. Ett hål i marken, kanske bara i klippan och lägga en sten över dess överdel, det var deras sed.

<sup>38</sup> Den första dagen gick, den andra dagen gick, den tredje dagen gick, den fjärde dagen gick, mannen höll redan på att ruttna i graven. Hans näsa hade troligen fallit in. Det där, jag tror det är det första, som faller in, det är näsan. Och han var redan ruttan. Hans – hans kött hade återgått till jordens stoft, rättare sagt höll på att återgå. Hans själ var fyra dagars resa bort ifrån honom, någonstans.

<sup>39</sup> Allt hopp om att någonsin få se honom igen, i det här livet, var ute. Och då, då allt hopp var ute . . . De hade väntat: "Kanske, om Han kommer den första dagen, den andra dagen!" Nej. Så Dog han och Han hade inte kommit. Då satte förtvivlan in.

<sup>40</sup> Efter ett tag måste det ha varit någon, som sa till henne: "Mästaren är utanför." Här går Marta nerför gatan!

<sup>41</sup> Jesus kom i den mörka stunden, då allt hopp var ute. Det är vanligen då, Han kommer. Förstår Ni? Han kommer precis i den mörkaste stunden, då dyker Jesus upp på scenen.

<sup>42</sup> Se upp nu! Han kom och kallade på Marta. Hans Närvaro ingav nytt hopp. Om pojken än var död, ingav Hans Närvaro ändå nytt hopp.

<sup>43</sup> Du kanske sitter här ikväll, min vän, som doktorerna har gett upp hoppet om, med cancer, hjärtfel. Kanske i en stol, en krympling, all vetenskap har sagt, att det inte finns något hopp för Dig. Kalkavlagringarna har – har gjort Din – Ditt – Dina ben stela, så att Du inte kan böja dem längre. Eller också är Ditt – Ditt hjärta så dåligt, att doktorn säger, att Du kan gå bort vilken minut som helst. Å, och stora skaror av människor med cancer och tuberkulos, kanske det sista hoppet Ni har och det ser ut som om doktorn har avvisat Er. Ändå, att vara i Jesu Kristi Närhets Närvaro och igenkännande inger hopp igen.

<sup>44</sup> Någon kan till och med nämna det för Dig. Kanske du aldrig har hört om det tidigare, men låt någon säga: "Jag vet, var det finns en församling, de tror på Gud och de ber för de sjuka". (Du är färdig att dö nu. Förstår Du?) Genast uppstår nytt hopp. Det gör det alltid. I den där mörka stunden, det är vanligen då, som

någon säger någonting om det, berättar för en om Jesus. Hans Närvaro ingav nytt hopp.

<sup>45</sup> Må det göra detsamma ikväll, som det gjorde igår kväll! Då vi ser detta Ord, som har bekräftats utan en skugga av tvivel, vilket har uppenbarats och bevisat, att *denna* Jesus, som levde för nittonhundra år sedan, som dog på Golgata, uppstod på tredje dagen och uppenbarade sig för de där lärjungarna och öppnade deras ögon och gav detta löfte för den tiden, är just här ikväll i vår närhet nu, måste det inge människorna hopp. Nytt hopp flammar upp.

<sup>46</sup> Kanske någon sa: "Församlingen har liksom varit torr ett tag. Vi har inte fått något gott friskt vatten på – på – på några månader. Vi har inte haft någon väckelse. Det ser ut, som om alla är så stagnerade eller någonting sådant. Vi går bara till kyrkan och sjunger en hymn och – och hör på några predikningar och går tillbaka." Men helt plötsligt, då, då vi börjar bli torra, då kommer Jesus in på scenen, friskar upp oss, ger oss någonting nytt. Han är alltid där för att göra det. Nytt hopp kommer, då – då Jesus kommer in. Hans Närvaro inger nytt hopp.

<sup>47</sup> Hon visste, att Han var detta uppenbarade Guds Ord. Hon hade sett den där tidsåldern. Annars, om hon inte hade det, skulle hon fortfarande ha varit ortodox. Hon skulle fortfarande ha tillhört församlingen. Men hon hade sett det där Löftesordet. Hon hade sett det där Löftesordet uppenbarat av Honom och hon visste, att Han var det där levande Ordet. Och då hon hörde om det, brydde hon sig inte om hur många, som kritiserade henne, vad mer, hon gav sig iväg till Honom så fort hon kunde gå. Förstår Ni? Hon visste, att Han var detta uppenbarade Ord.

<sup>48</sup> Utan tvivel hade hon hört berättelsen om Elia på hans tid. Han var nu Guds uppenbarade Ord på den tiden. Han var profet och Guds Ord kommer till profeten. Och det fanns en kvinna där, som hade ett litet barn, som hade blivit henne givet genom en välsignelse, som profeten hade välsignat henne med, och hon fick barnet.

<sup>49</sup> En dag, omkring klockan elva, måste han ha fått solsting. Han var ute på fältet med sin far, Bibeln säger inte, att det var så, att det var solsting, men han började skrika: "Mitt huvud! Mitt huvud!" omkring klockan elva på dagen. Och han fick en tjänare att ta honom med sig hem, fadern gjorde det. Han låg i sin mors knä till omkring klockan tolv, blev sjukare och sjukare och dog till sist.

<sup>50</sup> Och nu, istället för att misströsta . . . Alla grannarna kom in och skrek och höll på men den där orubbliga modern, hennes barn var dött, hon tog upp det i det lilla rummet, som hon hade försett profeten med, och la honom på hans säng, *så där*. Och hon sa till tjänaren: "Sadla en mula åt mig och kör raka vägen och

stanna inte, såvida jag inte säger till Dig att göra det!” Oj, oj! Så ska det vara!

<sup>51</sup> Vi har inte tid till att debattera och bråka. Den dagen är förbi nu. Låt oss fortsätta! Vi måste komma fram. Vi har ett behov.

<sup>52</sup> Och så sa hon: ”Gå framåt och sakta inte farten, såvida jag inte säger till Dig att göra det!” Och de for tills de kom till Elia.

<sup>53</sup> Eftersom Elia var en gudsmän, inte som Kristus, Kristus visste allting, för Han var Gud. Elia var en del av Gud. Det där var Kristus i Elia. Och det var budskapet till den tiden, för Guds Ord till den tiden var med den där profeten.

<sup>54</sup> Jesus var alla de där profeternas fullhet, varenda en av dem bara uppenbarade Honom. Det var alltsammans. Hela vägen från Josef, från trettio silverpenningar, överallt, han – han porträtterade Kristus. Det gjorde Moses också!

<sup>55</sup> David, då han satt som en försmådd konung uppe på kullen och grät, för att han var försmådd. Åttahundra år senare satt Davids Son på en kulle. Det där var Kristi Ande i David där. Och Han . . . Oj! Han var Davids både Rot och Avkomma. Och så satt Han uppe på kullen och grät som en försmådd Konung: ”Jerusalem, Jerusalem, hur ofta har jag inte velat samla ihop Dig, liksom en höna skulle göra med sin kull!” Vad var det? Det var Kristus fordom.

<sup>56</sup> Det var Kristus, som grät, då David skrev psalmen: ”Min Gud, varför har Du övergett mig? Alla mina ben, de stirrar på mig. De genomborrade mina fötter och mina händer. De delade mina kläder emellan sig. De kastade lott om min klädnad.” Det där var Kristus, som talade i David. Det är riktigt. Han var Ordets uppenbarelse. Kristus kom för att uppfylla de saker, som hade talats av profeterna, för Ordet var hos profeterna.

<sup>57</sup> Han sa så i lektionen igår kväll, att Han kom för att uppfylla det, som profeterna hade sagt om Honom, för de hade Ordet. Och Elia var Guds profet, Ordet för den tiden.

<sup>58</sup> Så den sunemitiska kvinnan stannade kvar hos den profeten tills han kom och uppenbarade Guds kraft och la sig över barnet och barnet blev levande.

<sup>59</sup> Nu måste Marta ha känt igen det här, fastän hon hade varit upptagen med att ta hand om huset, diska osv. Men där visade hon färg. Hon visade verkligen, vad som fanns i henne. Hon gick för att hämta Honom omedelbart. Om Gud var i Elia, så måste Gud vara i Kristus, för Han hade bevisat, att Han var denne Person. Amen. Jag tycker om det där, den där beslutsamheten. Hon går till Honom. Hon måste komma till Honom. Och där finner hon, då hon kom till Honom – till Honom, kom nu ihåg, att Han aldrig hade förändrats, att Gud aldrig ändrar Sitt program! Om Han var i Elia och kunde låta de döda uppstå, var Han i



Kristus och kunde låta de döda uppstå, fastän Han inte hade gjort det, för det är samme Gud.

<sup>60</sup> Inte heller har Han förändrats ännu! Precis lika mycket Gud ikväll, som Han någonsin var. Han är densamme igår, idag och i evighet. Han förändras inte.

<sup>61</sup> Och Han visste, att hon visste, att det fanns i Honom. Se upp, om bara några minuter bevisades det, då hon sa någonting till Honom om sin bror och hon sa: "Herre, jag – jag tror, att Du är det."

<sup>62</sup> Och Han sa: "Jag är Uppståndelsen och Livet. Om han än vore död, ska han ändå leva. Och vem som helst, som lever och tror på mig, ska aldrig dö. JAG ÄR." Det är den JAG ÄR, som var i den brinnande busken hos Moses. "Jag är Uppståndelsen. Jag är Livet. Jag var Muren. Jag är fortfarande Han. Jag är Uppståndelsen och Livet. Den som tror på mig, om han än vore död, ska han ändå leva. Vem som helst, som lever och tror på mig, ska aldrig dö." Efter denna mäktiga försäkran, som hon fick, att Han var Löftesordet, då Han sa det, eftersom Han var Profet, kunde Han inte ljuga. Därför sa Han då: "Jag är JAG ÄR. Jag är den som är Uppståndelsen och Livet."

<sup>63</sup> Hon sa: "Jag tror, att Du är Denne, den Guds Son, som skulle komma till världen. Fastän min bror är död och ligger där ute i graven, han är . . . Hans kropp håller på att ruttna nu, men till och med nu kommer vad Du än säger att ske." Riktigt!

<sup>64</sup> Allt hon ville, var att få höra Honom säga det! Amen. Å, Marta, var är vi ikväll? "Säg bara Ordet, så får min tjänare leva!" Bara höra Honom säga det! De hade kanske kommit och berättat för henne, att Han hade sagt det, men här var Han själv. Å, Gud, öppna de förblindade ögonen, så att de kan få se! Då Han, i Sin Närvaro, uttalar Ordet, uppenbaras det alltid.

<sup>65</sup> Hon sa: "Vad Du än ber Gud om, kommer Gud att ge Dig det. Låt mig bara höra!" Hon ville, att Han skulle säga Ordet. Det var allt hon ville höra. Bara få Ordet, det var allt hon behövde, var att få höra Honom säga, att Han skulle göra det.

<sup>66</sup> Och Han skulle ha kunnat göra det just då men, ser Ni, enligt synen, som Fadern hade visat Honom, måste Han stå vid graven. Oj, oj! Håll fast vid Din tro! Gud får allting att fungera rätt. Det kommer att bli all right. Vänta bara, tills hon kom till graven!

<sup>67</sup> Lägg märke till, att om hon bara kunde få Honom till att säga det, till och med medan han ännu var . . . Allt hopp var ute, alldeles allting. Han var död, höll på att ruttna i graven, men att bara få höra Honom säga det, är allt hon ville.

<sup>68</sup> Då Han nu sa: "Jag är Uppståndelsen och Livet", trodde hon det. Hon trodde det. Lägg märke till, att hon nu måste ha tro för det omöjliga, då hon hörde Honom säga: "Jag är Uppståndelsen och Livet. Om han än är död, ska han ändå få leva och vem som

helst, som lever och tror på mig, ska aldrig dö.” Han sa: ”Tror Du detta?”

<sup>69</sup> Och hon sa: ”Ja, Herre, jag tror det. Jag tror, att Du är denne Guds Son, som skulle komma till världen.” Jag tycker om det där. Jag tycker om det där.

<sup>70</sup> Jag – jag har sagt det här förut. Det kanske duger igen nu. Jag talade med en kvinna för inte så länge sedan, det var en viss församling, som jag nämnde för en stund sedan, som inte tror på, att Han var Gud, Hans gudomlighet. Han var bara en profet, en vanlig människa.

<sup>71</sup> Det var Han verkligen. Han var det plus Gud. Ser Ni, Han var uppenbarelsen. Jesus är kroppen, Pojken, Mannen. Gud var det, som bodde i Honom. Gud var i Honom. Han var en Gud-man. Han var en Man, ändå var Han Gud, uppenbarad i köttet. Då vi ser Jesus, ser vi Gud. Det var så Han sa: ”Då Ni ser Fadern . . . Ser mig, ser Ni Fadern.” För Han var återspeglingsen, för Han var Ordet, amen, som fanns i begynnelsen. Amen.

<sup>72</sup> Han kallade profeterna för ”gud”. Vet Ni det? Han sa: ”Ni kallar dem för ’gud’, som Guds Ord kom till. Hur kan Ni fördöma mig, då jag säger: ’Jag är Guds Son’?”

<sup>73</sup> För samma Ord sa, att Han skulle vara där och där blir Ordet uppenbarat igen. Och ändå ville de inte tro det.

<sup>74</sup> Den här kvinnan sa till mig: ”Jag kan bevisa för Dig.” Hon sa: ”Jag tycker om att höra Dig predika, men det är en sak, som Du gör för mycket.”

”Såå, vad är det?”

Hon sa: ”Du skryter för mycket av Jesus.”

<sup>75</sup> Jag sa: ”Jag hoppas det är allt Han har emot mig, då Han kommer.” Och hon sa . . . Jag sa: ”Jag hoppas det är allt Han kan, har att anmärka på mig.” Jag sa: ”Om jag än hade tiotusen tungor, skulle jag inte kunna tala nog, oj, oj, om vad Han är!”

Hon sa: ”Men Du, Du gör Honom till Gud.”

<sup>76</sup> Jag sa: ”Det var Han. Och om Han inte var det, så var Han den störste bedragare, som världen någonsin har haft.”

Hon sa: ”Han var profet.”

<sup>77</sup> Jag sa: ”Han var profet, det är sant, en Gud-profet, Ordets fullhet. Profeten fick bara Ordet, som kom till honom, det var det, som gjorde honom – gjorde honom till profet. Men Han var detta Ords fullhet.”

<sup>78</sup> Och hon sa: ”Jag kan bevisa för Dig.” Hon sa: ”Du gör Honom gudomlig.”

Jag sa: ”Han var gudomlig.”

Och hon sa: ”Han kan inte vara gudomlig.”

Jag sa: ”Han . . . Men det var Han.”

Hon sa: "Du sa, att Du trodde på Bibeln."

Jag sa: "Det gör jag."

<sup>79</sup> Hon sa: "Jag ska bevisa för Dig med hjälp av Din egen Bibel, att Han inte var gudomlig."

<sup>80</sup> Jag sa: "Gör det! Om Bibeln säger så, så ska jag tro det, för jag tror, att Ordet har rätt."

<sup>81</sup> Hon sa: "På vägen från, ner till Lasarus' grav, kommer du ihåg det i Johannes 11?"

Jag sa: "Visst gör jag det, frun."

<sup>82</sup> Hon sa: "Nåväl, nu, på vägen ner grät Han. Bibeln säger: 'Han grät'."

Jag sa: "Visst, Bibeln säger, att Han grät."

Hon sa: "Hur skulle Han kunna vara gudomlig och gråta?"

Jag sa: "Han var mänsklig."

"Mänsklig och gudomlig?"

<sup>83</sup> Jag sa: "Ja, damen. Du kan inte förstå det. Han var människa, då Han gick med där och grät tillsammans med dem, som grät, det är riktigt, sörjde med dem, som sörjde. Han var människa. Men då Han rätade upp Sin lilla, klena kropp och sa: 'Lasarus, kom fram!', och en man, som hade varit död i fyra dagar, stod upp på sina fötter. Det krävdes mer än en människa, det var Gud i Mannen." Vem kan låta de döda uppstå, utom Gud? Han är Uppståndelsen och Livet! Det är riktigt.

<sup>84</sup> Den där natten ute på sjön, då Han var där ute, trött, och låg bak i båten, då tiotusen djävlar svor på, att de skulle dränka Honom den natten, och den där lilla, gamla båten dunsade omkring som en kork där ute på en stormig sjö. De där djävlarerna tänkte: "Vi har Honom nu. Han sover. Vi ska sänka hela skaran." Å, Han var människa, trött, men då Han en gång hade vaknat, satte Han sin fot på nätet och tittade upp och sa: "Stilla, var tyst!" och vinden och vågorna lydde Honom. Det var mer än en människa.

<sup>85</sup> Han var människa, då Han var hungrig, kom ner från berget och såg sig om efter en bit bröd eller någonting att äta, eller ett fikon från ett träd. Men då Han tog fem bullar och två fiskar och gav femtusen att äta, det var Gud i den där Mannen. Det är riktigt.

<sup>86</sup> Å, varenda man, som någonsin har varit nånting värd, trodde på det där, alla poeterna som trodde på det. Inte underligt att en skrev:

Levande älskade Han mig och döende frälste  
 Han mig,  
 Begraven bar Han mina synder långt bort.  
 Uppstånden rättfärdiggjorde Han gratis för  
 evigt,  
 En dag ska Han komma, å, härliga dag!

<sup>87</sup> Eddie Perronet, vars sånger inte gick att sälja. En dag, då han vacklade under Den Helige Andes inverkan, fattade han en penna, han skrev invigningssången, då han skrev:

Hälsa Jesu Namns kraft, allesammans!  
 Må änglarna buga sig till marken,  
 Ta fram det kungliga diademet,  
 Krön Honom till allas Herre! (Halleluja!)

<sup>88</sup> Visst, det är det vi trodde, att Han var. Jajamänsan.

<sup>89</sup> Hon måste ha tro för det omöjliga för den tidens moderna tänkesätt, nu. Likaså måste Du ha tro för det omöjliga för att få se nytt Liv, för att få se någonting ske. Men om Han erkände. . . Hon erkände, att Han var Ordet, då kan omöjligheterna äga rum, för Han är Skaparen och kommer att stå bakom allting Han sa.

<sup>90</sup> "Och allting är möjligt för dem, som kan tro." Det är Hans Ord. Men omöjligheterna uppenbaras då Gud blir tagen på Sitt Ord. Jajamänsan. Då Gud blir tagen på Sitt Ord, blir – blir omöjligheterna uppenbarade. Då Gud säger, att det ska bli, då tar man det Ordet och ger akt på, att omöjligheterna sker. Visst gör de det.

<sup>91</sup> Men lägg märke till, att till och med i allt det där sa hon: "Till och med nu, Herre, vad Du än ber Gud om, kommer Gud att göra det." Hon visste, att hon bara kunde få det där Ordet att komma ifrån Honom. Det var allt hon behövde göra, var att få det där Ordet. Ja, det var hennes mörkaste stund och Jesus kom med och kallade. Å, en sådan sak de fick se, en uppståndelse!

Låt oss titta på några fler, då de mörka stunderna kom!

<sup>92</sup> Det var en gång en man, som hette Job, en av våra äldsta profeter i Bibeln. Han var en stor man. Han hade – han hade älskat Herren och han hade gjort allt, som han visste, hur han skulle göra. Och Satan begärde att få granska honom, så han sa till Gud en dag. . . Ja, Gud sa till honom, rättare sagt: "Var har Du varit, Satan?"

<sup>93</sup> Han sa: "Å, vandrat fram och tillbaka och upp och ner på jorden."

<sup>94</sup> Han sa: "Har Du betraktat min tjänare Job? Det finns ingen som han på jorden. Han är en fullkomlig man."

<sup>95</sup> "Å", sa han, "visst, Du ger ju honom allting, gör allting för honom. Visst är han en stor man. Men låt mig få honom en gång, så ska jag ändra på melodin! Jag ska få honom att förbanna Dig rakt i ansiktet på Dig."

<sup>96</sup> Han sa: "Det kan Du inte göra." Det är Hans tillit till en troende. Varför? Han är oändlig. Han är evig. Han känner till slutet från begynnelsen. Han visste, att Satan inte kunde göra det. För Han är Ordet, Han visste, vad Job skulle göra.

<sup>97</sup> Kom nu ihåg Job, han lät bölder uppstå på honom, dräpte hans barn, tog allt han hade haft. Hans hälsa var borta. Till och med hans tröstare kom och de kunde inte göra någonting annat än att bara anklaga honom för att vara en syndare i hemlighet. Och gamle Job kom dithän, att han blev så betryckt.

<sup>98</sup> Man måste komma i betryck först. Man måste komma dit, att man är vid vägs ände.

<sup>99</sup> Job kom till vägs ände, då han sa: "Förbannad vare den dag, då jag föddes! Må solen inte ens skina och må månen inte lysa om natten, må namnet aldrig nämnas!" Och i det betrycket, då kom Jesus dit. Han tittade ner och han sa: "Som en människa ser jag en blomma dö och den uppstår igen om våren. Om ett träd blåser ner, kommer det upp igen vid lukten av vatten." Han såg allt botaniskt liv bli levande igen men sa: "En man lägger sig ner, han ger upp andan, var är han?" Han visste, att han var en gammal man. Han sa: "Hans söner kommer för att sörja över honom och han märker det inte. Å, att Du ville gömma mig i graven och förvara mig på den hemliga platsen, tills Din vrede har gått över. Bestäm en tid för mig och avtala en tid med mig! Vi gick. . ." Och fortsatte att tala så där. Han var vid slutet av sitt betryck: "Vad skulle ske? Löven lever, de kommer tillbaka på träden, blommorna kommer tillbaka igen, allting annat kommer upp, men en man lägger sig ner och ger upp andan!" Han var i betryck. Han visste inte, vad som skulle kunna hända honom och han var ju i den åldern.

<sup>100</sup> Då han gjorde det, då kom Jesus dit. Gud vände hans huvud mot himlen och han fick se Jesus komma i den yttersta tiden.

<sup>101</sup> Den där mörkaste stunden, då hans hustru sa: "Förbanna Gud och dö döden!", ändå sa han: "Kvinna, Du talar som en dåraktig kvinna. Herren gav och Herren tog bort, välsignat vare Herrens Namn!" Till och med hans hustru avvisade honom. Hans församling avvisade honom. Alla avvisade honom.

<sup>102</sup> I den mörka stunden, då han inte visste, vart han skulle gå därifrån, kom Jesus dit. Då ropade han: "Jag vet, att min Förlossare lever och i den yttersta tiden ska Han stå på jorden. Och ändå, då hudens maskar har förstört den här kroppen, ska jag få se Gud, som jag själv ska se. " I denna mörkaste stund, då kom Jesus dit. Jajamänsan.

<sup>103</sup> Moses, för Moses, den mörkaste stunden kom för honom i Israel. Han var precis på sin plikts post, mötte Gud där uppe i busken och sa: "JAG ÄR DENNE JAG ÄR". Han gick ner och kämpade sig igenom alla Jannes' och Jambres' efterapningar, då de försökte efterapa hans verk. Allt det där, han hade stått trogen

mot Gud. Han fick till sist Israel att tro. Och här kommer han ut ur Egypten på väg upp till – till Löfteslandet, då Gud sa: ”Du ska tillbe mig på det här berget.” Det var Guds Ord. Moses visste, att han måste gå till det där berget. Amen. Gud sa så! Ingen Faraos kan dräpa honom. Ingen djävul kan dräpa honom. Ingenting kan dräpa honom. Han kommer till det där berget. Amen! Halleluja! Jag känner mig religiös. Han är på väg till det där berget.

<sup>104</sup> Likaså är vi på väg till Härligheten! Ingenting kommer att stoppa oss. Nänämänsan. Gud kommer att bekräfta Sitt Ord. Jag bryr mig inte om, vad som sker, Han kommer att göra det ändå. Ja.

<sup>105</sup> På väg, precis på sin plikts post. Här är han, omringad av bergen. Han lyssnar och hör larm bakom sig. Vad är det? Faraos vagnar i tusental, som kommer beväpnade och med spjut osv., för att köra över dem och trampa ner dem. Där är Röda Havet, de hade honom i fällan. Vad gjorde han? Han kom i trå- . . . Han kom i trångmål. Folket ropade allesammans: ”Å, nu är vi illa ute. Faraos kommer att döda oss, hans svärd kommer att huggas igenom oss. Våra små barn kommer att dö här i öknen.”

Moses ropade: ”Å, Gud!”

<sup>106</sup> Och då kom Jesus in på scenen. Han var Eldstoden. Det är riktigt. Han kom ner och Han hängde mellan honom och faran. Amen. Han är vår Gå-emellan. Han är Den, som står emellan, amen, en Medlare. Där stod Han på plats där, mörker för Egyptierna. För dem som kom för att försöka göra någonting åt det, för dem var Han Ljus att vandra i. Sedan om morgonen, då vinden började blåsa riktigt hårt den natten, vad gjorde Han då? Han hade kommit i form av Eldstoden.

<sup>107</sup> Kom ihåg, att Han fortfarande är den där Eldstoden. Jajamänsan. Då Han var på jorden sa Han: ”Jag kommer från Gud och jag går till Gud.”

<sup>108</sup> Och efter Hans död, begravning, uppståndelse och himmelfärd blev Paulus på sin väg ner till Damaskus nerslagen av den där Eldstoden. Kom ihåg, att han var hebré! Han skulle inte ha sagt det här . . . Han sa: ”Herre, vem är Du?” Stort H-e-r-r-e, Elohim. ”Vem är Du, som jag förföljer?”

Han sa: ”Jag är Jesus.”

<sup>109</sup> Amen! Halleluja! Han är den Förste och den Siste. Han är fortfarande densamme. ”En liten tid och världen ser mig inte längre, ändå ska Ni se mig. Jag ska vara hos Er, till och med i Er.” Samma Eldstod, samma Gud, som gör samma saker, med samma löfte, amen, uppenbarar Sitt Ord. ”Jag är Uppståndelsen och Livet. Jag är den som Var, den som Är och den som Ska Komma.” Jajamänsan. Ja.

”Våra fäder åt manna i öknen.”

<sup>110</sup> Han sa: "De är döda varenda en. Men JAG ÄR DENNE JAG ÄR." Moses. . . I den brinnande busken, det var denne JAG ÄR. Han är fortfarande denne JAG ÄR, inte JAG var, JAG ÄR, presens, alltid.

<sup>111</sup> Här finner vi, att Moses är alldeles instängd i det här hörnet och Kristus hade kommit ner. Och nu sa Bibeln det där, att: "Moses ansåg Kristi smälek vara större rikedomar än Egyptens skatter." Kristi smälek! Kristus var Smörjelsen, det Logos som gick ut ifrån Gud. Ängeln, vilken bibelläsare som helst vet, att den där Ängeln var Kristus. Och där var Han i öknen och Han kom in på scenen i den form, som det var meningen att Han skulle uppenbaras i. Ära vare Gud!

<sup>112</sup> Han kommer idag i den form, som samme Kristus uppenbaras i.

<sup>113</sup> Han sa till dem, att Han skulle föra dem ut. Han höll på att göra det. Där kom Han för att stå för Sitt Ord, för att bekräfta Det. Så efter att Han redan hade kommit, liksom Han gjorde med Marta, då kallade Han. Han sa: "Moses, varför ropar Du till mig? Tala till det här folket, att de ska få framåt." I den där mörka stunden öppnades Röda Havet och de gick över på sin resa för att uppfylla Guds Ord. Ja, i Mose mörkaste stund, då kom Jesus dit. Vi har tid nu. . . Och Han kallade på Moses.

<sup>114</sup> Vi vill fästa Er uppmärksamhet på ännu en liten man. Hans namn var Jairus. Det finns så många av dem i världen idag. Han var en troende i hemlighet. Han älskade Jesus. Han hade hört om Honom. Han trodde på Honom. Men, ser Ni, han hade redan förenat sig med en organisation. Ja. Han – han – han – han bara. . . Han kunde inte komma ut och bekänna det. Han trodde på det men han kunde inte bekänna det, så han hade redan förenat sig med de otroende. Men han trodde det verkligen.

<sup>115</sup> Ni vet, då en människa kommer i den ställningen, för Gud henne ibland till en uppgörelse. Det är i trångmålet, som vi verkligen visar färg, vad vi i verkligheten är.

<sup>116</sup> Så där var han, han hade redan förenat sig med de otroende och han hade redan gått bort och satt sitt namn i boken osv. Och han var präst och då kunde han – han kunde bara knappast göra en bekännelse, för det där var hans födkrok. Så, men han trodde ändå på Jesus.

<sup>117</sup> En dag blev hans lilla flicka sjuk. Oj, oj! Han, utan tvivel kallade mannen, om han . . . så där, skulle ha kallat på doktorn. Läkaren kom och såg till barnet. Hennes feber blev värre och värre. Efter en stund blev hon så het och allting, att hon till sist låg för döden. Han var i trångmål. Han måste göra någonting. Han – han visste bara inte, vad han skulle göra. Nu tänkte han: "Om jag bara kunde finna Honom, var Han än är." Nu väntade han aldrig tills det blev natt, liksom Nikodemus gjorde, för att få

ett privat samtal. Det var tid att handla, tiden hade kommit att handla och han måste handla då.

<sup>118</sup> Och jag tror, broder, syster, att det är samma sak nu. Tiden har kommit att handla. Tiden har kommit att tro eller inte tro. Den där skiljelinjen kommer för varenda man och kvinna. Den kommer för vartenda barn. Ibland, då man går över den där linjen, är det bara en enda sak kvar och det är dom, då man går över från barmhärtigheten till domen, då man går över den där linjen.

<sup>119</sup> Kom ihåg, att han kom i trångmål. Han visste inte, vad han skulle göra. Där stod hans präster, alla rabbinerna stod omkring honom. Sällskapet var hos honom ända där nere och skulle se hans lilla flicka dö. Doktorn stod utanför med knäppta händer och skakade sina händer: ”Jag har gett varenda medicin jag känner till och ändå . . .”

<sup>120</sup> Ser Ni, det var Jesus, som verkade hela tiden. Jesus gjorde detta med avsikt, för att få den där lille mannen att visa färg. Efter ett tag kan jag se honom gå och hämta sin lilla svarta hatt och dra på sig den, tog på sig sin lilla prästkappa.

”Vart ska Du gå?”

<sup>121</sup> ”Jag ska . . . Jag hörde, att Han är nere vid floden. Jag går efter Honom!” Oj, oj! Iväg gick han!

<sup>122</sup> I den där stunden av trångmål måste han fatta ett beslut: låta sitt barn dö eller så visste han, att det där var Ordets uppenbarelse. Han var präst och han hade läst Ordet och han visste, att det där var Guds uppenbarelse. Gud var i Kristus och försonade världen med Sig. Han visste det och han tvingades ta diskussionen. Han måste göra ett misstag, låta sitt barn dö, eller göra sin bekännelse. Då han kom i det där trångmålet, det var ungefär vid den tiden Jesus kom dit. Han gick för att möta Honom. Han sa – han sa: ”Jag ska följa med Dig, vad Du än säger.” Och här ute på vägen kom en löpare, den mörka saken där. Hade gjort sin bekännelse, att han trodde på Honom. Han hade redan uteslutit sig själv då och erkände då offentligt, att han var en, som trodde på Jesus.

<sup>123</sup> Och här kom en löpare och sa: ”Besvåra inte någon, för Din dotter har redan dött! Hon dog igår. Hon är redan död. Håll inte på med det där längre!”

<sup>124</sup> Och, å, hans lilla hjärta stannade nästan. Men han tittade och såg de där ögonen i Jesus, som sa: ”Sa jag inte till Dig? Frukta inte, om Du vill se Guds härlighet! Vad är Du rädd för? Jag har redan sagt Dig, att jag skulle gå.”

<sup>125</sup> Han har redan sagt, att Han skulle komma. Han har redan sagt, att Han skulle göra det här och här håller Han på att göra det. Amen. Han sa, att Han skulle dyka upp på scenen i den yttersta tiden och göra de här sakerna, som Han gjorde, liksom



vi har läst igår kväll och talat om. Här gör Han det. Vad är Ni rädda för?

<sup>126</sup> Kom ihåg då Han kom och Han kallade henne från de döda! Han kom in på scenen och kallade henne från de döda.

Gamle blinde Bartimeus mötte sin mörkaste stund en gång.

<sup>127</sup> Jesus var där nere, organiserade en Full Gospel Business Men's frukost där nere i – i Jeriko, och Han hade Sackeus där nere. Han hade mött honom i ett träd nere på gatan. Så då Han var . . . Nåja, Han skulle inte organisera någonting annat, det är jag säker på. Förstår Ni? Så då, då Han kom dit ner, och Han – Han hade honom, Sackeus hade gått med Honom.

<sup>128</sup> Gamle blinde Bartimeus hade varit blind, sedan han var en liten pojke. Så han tänkte, att Jesus kanske skulle komma ut genom den där porten, och han väntade. Efter en stund hörde han en massa oväsen och allesammans kom förbi.

<sup>129</sup> Och han hörde prästen säga: "Hallå! Hallå, Du som går uppför kullen där! Vi hör, att Du låter de döda uppstå. Vi har en hel kyrkogård full av dem här uppe. Om Du är Messias, om Du är Messias, så kom upp hit och låt de här döda uppstå!"

<sup>130</sup> Som Ni vet, lever samma gamle djävul fortfarande, ser Ni, i religionens form, på samma sätt. Förstår Ni?

<sup>131</sup> "Om Du är Messias, vi . . . att Du låter de döda uppstå. Vi har en kyrkogård full av dem här uppe. Kom!" Och å, alla skrek. Den ene ropade: "Hosianna till Profeten!" En annan ropade *det här, det där* eller *det andra*. En sådan förvirring!

<sup>132</sup> Den här gamle blinde mannen tänkte: "Å, jag missade Honom. Han kom ut där nere och jag trodde Han skulle komma hit. Jag har blivit satt på fel plats." Och han började ropa. Han tänkte: "Om Han är Ordet, är Han Gud, det måste Han vara." Så: "Å, Jesus, Du Davids Son, förbarma Dig över mig!" I denna trångmålets stund ropade han.

<sup>133</sup> Nu var Jesus, om Ni vill anteckna det här, i Jeriko. Där de säger, att han satt, var han hundrafyrtio meter ifrån där Jesus var. Med tusentals människor, som rusade omkring Honom, kunde Han inte ha hört den mannens rop. Nej. Men Han kände det. Han stannade.

<sup>134</sup> Jag vill predika en av de här kvällarna: "Och Jesus stannade." Å! "Och sedan lutade Jesus Sig ner." Å!

<sup>135</sup> Men då Jesus stannade, vad var det? Han kallade på honom. "Mästaren har kommit. Förtrötts inte!", sa lärjungarna, "Han kallar på Dig. Han ropar på Dig." Ropade upp honom ur den där folkmassan.

Han gör samma sak nu. Tränger det in? Förstår Ni?

<sup>136</sup> "Mästaren har kommit och har ropat på Dig." Och Han kallade honom från – från blindhet till ljus, från mörker till ljus.

Och Han kallade på honom, gick från döden till Livet. ”Mästaren har kommit och Han ropar på Dig.” Och då Han ropade på honom, gav Han honom hans syn tillbaka.

<sup>137</sup> Den lilla kvinnan med blödningarna en gång uppe på kullen hade gjort av med alla sina pengar hos doktorerna. Hon, utan tvivel hade de sålt spannet. De hade sålt bondgården, hade intecknat den. De hade gett ut allt de kunde hos doktorerna, ingen av dem hade gjort henne något gott. Hon blev sämre och sämre hela tiden. Blodet ville inte stoppa. Hela tiden fortsatte det bara, hon blev mer och mer nere.

<sup>138</sup> Och en dag, medan hon satt och stickade där uppe på kullen, där hon bodde, tittade hon ner i dalen och hon såg en båt komma in. Alla började springa: ”Hosianna till Profeten!”

<sup>139</sup> Hon hade hört om Honom. Tron kommer genom att man hör. Nu sa hon: ”Jag ska gå ner och ta en titt på Honom.”

<sup>140</sup> Och då hon gick dit ner och hon för första gången fick syn på Guds Ord uppenbarat i köttet, var det någonting med Hans tal och Hans utseende, så att hon visste, att det där var Han. Jajamänsan. ”Å, om jag bara kunde dra till mig Hans uppmärksamhet på något sätt, om jag bara kunde röra vid Honom på något vis!” Och hon slank genom folkskaran och hon rörde vid Hans klädnad.

<sup>141</sup> Kom nu ihåg, att det inte var hennes finger Han kände! Nänämänsan, för de palestinska kläderna hänger löst. Och Han. . . De s. . .

Petrus sa: ”Varenda en har ju rört vid dig.”

<sup>142</sup> Han sa: ”Men det här är ett annorlunda vidrörande. Jag märker, att jag har blivit svag.”

<sup>143</sup> Jesus hade kommit. Hennes pengar var slut, allting var slut, men i den där mörka stunden, då blodet inte ville stoppa och doktorerna inte kunde stoppa det, kom Jesus. Och vad gjorde Han? Han kallade på henne. Såg Sig omkring tills Han fann henne och Han sa: ”Du hade blödningar, men de stoppade.”

<sup>144</sup> ”Han är densamme igår, idag och i evighet.” ”Mästaren har kommit och Han kallar på Dig. Han har kommit och Han kallade.” Han kallade henne tillbaka till hälsan.

<sup>145</sup> Den lilla kvinnan vid brunnen, som vi talade om igår kväll, allt hopp var ute. Kanske, kanhända hennes femte man hade lämnat henne och hon bara skulle ta den sjätte den kvällen och hon – hon var litet tveksam ifråga om honom. Moraliskt sett, var det ute med henne. Hon ville vara en verklig dam, hon hade utan tvivel läst Bibeln.

<sup>146</sup> Och hon gick över dit, gick upp omkring klockan elva. Hon kunde inte komma tidigt om morgonen, då de rättfärdiga kvinnorna kom. Och de bar sitt vatten uppe på sitt huvud och kannorna och gick ner tillbaka. Och så kunde inte hon komma

och blanda sig med dem. De, de hade segregation ifråga om det på den tiden, det riktiga och det felaktiga blandade sig inte. De omoraliska stannade hemma hos sig, så hon kunde inte komma tillsammans med resten av dem. De skulle inte vilja låta henne komma. Så sedan alla hade fått sitt vatten och gått tillbaka . . . Hon kom för att få någonting Bättre.

147 Och så kom hon dit upp med den här krukan på sitt huvud, utan tvivel gick hon och tänkte: ”Den där mannen, nu, som jag gifte mig med, eller fick tag i igår kväll, jag är tveksam ifråga om honom. Han är man, han uppför sig så konstigt. Jag – jag vet bara inte ifråga om honom. Jag har ingen chans. Jag är bortdriven från den sociala gruppen. Och jag kan inte gå till de där församlingarna, de . . . Titta bara på dem! Jag vet inte, vad jag ska göra. Jag är i trångmål. Och jag har läst Bibeln, förvisso ska den där Profeten komma in på scenen en dag. Nu vet jag, att de har påstått, att det inte finns någonting sådant och det här är så här: ’Kanske om hundra år och om tusen år. Vi har väntat på det i tusentals år och det har aldrig hänt än, så vi väntar inte på det nu.’ Allting är så här: ’Å, nej, vi har församlingar osv. Vi behöver ingenting sådant där nu.’” Så så gick hon där och tänkte.

148 Ni vet, då man tänker på Honom, det är då Han uppenbarar Sig för en. Liksom vi hade igår kväll, då de var på vägen till Emmaus.

149 Då hon tänkte på de där sakerna, hörde hon en Man säga: ”Ge mig att dricka!”

150 Vad nu då? I hennes mörkaste stund, då hennes moral var borta. Kanske en vacker liten dam, som hade blivit hänvisad till gatan för att leva så där. Ibland är det inte den lilla flickans fel, det är hennes föräldrars fel, att låta henne gå ut så där. Och där var hon, kanske alla hennes små lockar hängde ner, hon var förbrukad, gick med, utsliten, och ingen hade någonting att göra med henne, barnet, och det kan vara en lång historia bakom det.

151 Jag vet i alla fall en sak, hon hade läst Bibeln och hon trodde på Bibeln. Och det fanns ett litet frö, som växte nere i hennes hjärta, som sa: ”Om det någonsin händer, så kommer jag att känna igen det.” Hon var förutbestämd till det.

152 Titta på den där gamle Judas, som stod där och spelade det han gjorde! Det var svart nere i botten på hans hjärta. Ljuset lyste här uppe i hans gärningar men nere i sitt hjärta trodde han inte på Det. Och här var hon . . . Ser Ni, Ljuset kunde inte komma ner till det där. Men här var hon, tro, hon trodde på Det, men hennes liv var förmörkat. Då Ljuset tändes, tog Det bort mörkret. Men då Ljuset tändes här uppe, förmörkade Det alltsammans. Det var skillnaden.

153 Ser Ni, hon var född för det där ändamålet. Hon – hon sa, då Han talade om för henne, hur många män hon hade haft, då . . . Vad hände? Hon blev helt plötsligt liksom upprörd. Hon kom i

trångmål. Hon sa: ”Sir, jag förstår, att Du är Profet. Jag vet, att då Messias kommer, ska Han göra de här sakerna.”

154 Då kallade Han på henne. Då kallade Han på henne. ”Jag är Han, Han som talar med Dig.” Hon kände igen det genom Guds Ord. Han kallade henne ifrån hennes synder till ett Liv. Och hennes namn är i Bibeln och hon har odödligt Liv idag.

155 Han kan kalla Dig på samma sätt, för Han är densamme igår, idag och i evighet.

156 Ja, hennes moral var borta men ändå visste hon, att Han hade fått den där andebedömningen. Hon förstod, att det där måste vara Messias. Då Jesus så sa: ”Jag är Han, jag är Han”, visste hon, att det var så.

157 En gång var lärjungarna ute i båten, allt hopp var ute. Stormarna, de hade farit bort utan Jesus och stormarna var precis – precis liksom det var hemma hos Lasarus. Allt hopp var ute. Den lilla gamla båten hade fyllts med vatten. Och de skrek och grät och kanske de bad och höll på och blixten blixtrade och båten fylldes upp med vatten, masterna föll ner, åroarna bröts och de höll om varandra och grät.

158 Och i den där allra mörkaste stunden, då kom Jesus gående. Men Han såg ut som en skugga för dem. Han såg skrämmande ut, som en ande, och de skrek av rädsla.

159 Det är så det är idag. Jesus kommer i ens mörka stund och man blir rädd för Det. Man vet inte, vad Det är.

160 De visste inte vad Han var. De sa: ”Å, det är en ande!” De skrek.

161 Och då kallade Han på dem och sa: ”Frukta inte, det är jag!” I den mörkaste stunden kom Jesus till deras hjälp. Det är så Han alltid gör, kommer i den mörkaste stunden. Då kom Jesus och uppenbarade Sig och kom till dem.

Petrus sa: ”Om det är Du, så bjud mig att komma på vattnet!”

Jesus sa: ”Kom bara!”

162 Vet Ni vad, vänner? Snart ska Han komma för att hämta dem i den här yttersta tiden. Är det nu inte underligt, att församlingen har kommit i den här mörka stunden igen?

163 Jag kommer att säga någonting här. Det är ingen lära. Jag profeterar bara. Vet Ni, vad som har skett? Det kommer att bli så, snart, märk mina ord, att alla samfunden kommer att vara tvungna att förena sig med Ekumeniska Rådet. Om de inte gör det, kan de inte få Rådets stöd. Därför kommer det att bli en bojkott och ingen kan gå till de här församlingarna eller gå till några församlingar, med mindre man har ett märke från sin egen församling kan man inte köpa eller sälja. Ser Ni, precis

liksom det var, kommer det att bli igen, ett vilddjurets märke. Och församlingen inser det, de andliga människorna.

<sup>164</sup> Och i alla fall Ni pingstväänner inser det. Ni har börjat känna det. Då Era församlingar, många av pingstväännernas organisationer, och jag behöver inte nämna Era namn, men Ni vet, att just nu går de – går de in i det. De har redan betygat, att de skulle göra det. Och då man gör det, vad kommer man att bli tvungen att göra då? Man kommer att bli tvungen att mista rätten till sin Evangeliska lära om dopet i Den Helige Ande. Man kommer att tvingas mista rätten till sin bibliska lära.

<sup>165</sup> Och medlemmarna kommer inte att stå ut med det. Verkligt pånyttfödda kristna kommer hellre att dö. De är varnade av Ordet. De vet, att det här kommer. Jajamänsan.

<sup>166</sup> Och är det inte underligt? Och just i denna mörkaste stund, då kommer Jesus och kallar på oss och säger: "Var inte rädda! Det är jag. Jag är fortfarande hos Er. Jag är här för att uppenbara mitt Ord." Som Han var då, så är Han nu. Han sa, att Han skulle göra det där. Oj, oj! Mästaren har kommit och har kallat på oss.

<sup>167</sup> Många sjuka människor här, utan tvivel sitter de här och doktorn har talat om för Er, att det inte – inte finns något hopp för Er. Ni kanske är i Er mörkaste stund men kom ihåg, Mästaren har kommit och kallat på Er.

<sup>168</sup> Och en dag, en dag kommer Mästaren att komma och ropa upp vartenda namn, som är skrivet i Lammets Livsbok. Om Ditt inte finns där, så få dit det nu, för Han kommer att komma och kalla. Till och med de, som är i graven, ska höra Hans röst och komma fram till Livet. Mästaren kommer att komma och kalla på Dig. Och medan Han kallar idag, svara och förbered Dig på den Dagen, det är mitt råd till Dig.

<sup>169</sup> Den här tidsålderns löfte, Han lovade, att Han skulle vara här. De saker, som Han gjorde, skulle Han göra igen och nu har Mästaren åter kommit och kallar på Dig.

<sup>170</sup> Låt oss böja våra huvuden! Jag har omkring sex sidor till här, men jag – jag kan inte komma fram till det nu. Låt oss böja våra huvuden! Jag lovade att släppa ut Er tidigt, och den är redan kvart över.

<sup>171</sup> Himmelske Fader, å, Herre, låt det ske igen! Alla de här sakerna, som jag har sagt: "Jesus har kommit och kallar på Dig." Vad gör Han, då Han kommer? Han kallar. Och låt det ske igen, Herre! Låt Din Helige Ande komma ibland människorna ikväll, Herren Jesus i form av – av Anden! Låt Honom komma ikväll och uppenbara Sig och sedan demonstrera Sig! Liksom de där människorna, som trodde, ska vi också tro, Herre. Det finns många här, kanske, som aldrig har haft det här tillfället. Vi ber, att Du ska ge det till dem igen ikväll. För vi ber om det, till Guds ära, i Jesu Namn. Amen.

172 Det är riktigt, syster, sträva bara framåt med det där! Det är fint. Gå framåt bara! Å, riktigt stilla, allesammans!

173 Tror Ni, att Han har kommit? Det har Han. Kallar Han fortfarande, då Han kommer? Om Ni bara vill tro, nu. Om Ni bara vill tro på Guds Ord, kommer Gud att bevilja det.

174 Titta nu, jag har inte tid att kalla upp bönekön hit. Jag ska kalla på dem där ute ikväll, om Herren vill. Mästaren har kommit. Han har kommit för att uppfylla Sitt Ord i den yttersta tiden. Och det Han var då, är Han idag. Det Hans uppenbarelse eller identifiering var då, är Han idag, för Han Han är fortfarande Guds Ord. Tror Ni det? [Församlingen säger: "Amen." – Utg.] Och Guds Ord är Den, som märker hjärtats tankar och avsikter. Och sättet Han gjorde det då, är samma sätt Han alltid gjorde det på. Han är fortfarande densamme. Om Han skulle göra det där just nu, skulle Ni tro på Honom då? Skulle det få Er att tro på Honom?

175 Ni människor där ute nu, låt mig titta först och se efter, om det finns någon, som jag känner, som sitter någonstans här inne, som jag känner!

176 Alla, som är här, *här* uppe, som inte känner mig, räck upp Era händer! Ni som vet, att jag inte känner till någonting om Er och Ni är sjuka, räck upp Era händer! Allesammans, gissar jag. All right nu, tro! Bara tro av hela Ert hjärta, Ni! Tvivla inte! Ha tro! Tro på Gud!

177 Jag tänker be Er att vara riktigt stilla, sitt ner! Gå inte omkring nu, var snälla och gör inte det! Förstår Ni? Förstår Ni? Du är en – en själ, kropp och ande. Och Din ande . . . Och Den Helige Ande är riktigt skygg.

178 Hur många kommer ihåg, för många år sedan, att Den Helige Ande, då jag kom hit och berättade för Er? Då jag tog människorna i handen, att Han sa till mig, att den här andebedömningen skulle komma och sedan fortsätta? Kommer Ni ihåg det, minns Ni det där? Men Han sa: "Om Du kan få människorna att tro på Dig." Minns Ni den tiden för många år sedan? [Församlingen säger: "Amen." – Utg.] Man måste tro.

179 Jag såg en man, jag tror det var här nere i ett annat möte, som satt precis där. Och Den Helige Ande . . . Jag hade gett akt på honom medan jag predikade. Han var krympling. Han hade kryckor under sina armar. Och just då jag började med inbjudan, kom Satan till mannen, en svart skugga. Och jag såg det med mina egna ögon. Han steg upp och gick ut. Han kommer alltid att vara krympling, ser Ni. Och så, han, då han kunde ha blivit helad just där, om han bara – bara . . . Förstår Ni? Men bara, jag vet inte varför. Jag antar, att han bara lyssnade till fienden. Men om Ni skulle stå och titta på de där skuggorna, se de där sakerna i former, hur de är, och se dem, hur de gör. Ser Ni, det skulle vara . . .

180 Nu kan inte jag hela. Den människa, som säger till Dig, att hon kan hela Dig, hon har fel. Du är redan helad. Men det gäller att känna igen Jesu Kristi Närvaro. Om nu Marta visste, att om hon kunde få träffa Honom igen, så skulle hon få det hon ville ha, för att Han var det uppenbarade Ordet, kan då inte vi tro så pass mycket ikväll, att vi tror det? Visst borde vi det. Han har kommit. Han har kommit, Han har kommit i form av Den Helige Ande. Det är Den Han är. Be nu bara!

181 Ser Ni, här uppe, om jag hade någon, som stod här, just här bredvid mig, som bara – bara bad, ser Ni, har sett så många be, det är över hela byggnaden. Man måste bara ge akt på det. Man kan inte säga: ”Säg, broder Branham. . . ” Nänämnsan. Jag – jag skulle inte kunna göra det, inte mer än Du kan drömma mig en dröm. Förstår Du? Du kanske drömmer. Du, Gud skulle kunna få Dig att drömma en dröm om mig, om Du tror det, men Du kan inte göra det själv. Du kan inte säga, att: ”Broder Branham, jag tänker drömma en dröm om Dig nu.” Nej, det kan Du inte göra. Inte heller kan jag se en syn. Vem som än ger en dröm åt en, det är den, som måste göra det. Det är samma sak med en syn.

182 Jag ser en man, som sitter just här vid änden av raden, med gikt. Om han vill tro av hela sitt hjärta, kommer Gud att hela honom från gikten. Tror Du, att Han kommer att göra det, sir? Han som sitter där ute, den mexikanske mannen, som sitter längst ut i raden, ska Du tro det? All right, sir.

183 Damen, som sitter bredvid Dig, hon har också gikt, hon också. Tror Du, att Gud kommer att hela Dig, damen? (Ekar *den här?* Jag är rädd för att människorna inte hör den.) Gör Ni det? All right.

184 Hur är det med den andra lilla mexikanska damen, som sitter bredvid henne? Hon lider av magbesvär. Tror Du, att Gud kommer att hela Ditt magbesvär, damen?

185 Hon fick tag i det. Då jag ser det där Ljuset gå ner, betyder det, att det skedde. Ja. Så är det. Det träffade henne. Där var Det, virvlade omkring. . . [Blankt ställe på bandet. – Utg.] . . . Det åstadkommer det. Förstår Ni? Då Han kan finna tro! Ser Ni: ”Många saker kunde Han inte göra på grund av deras otro.”

186 Här är en dam, som sitter här och ber, just här. Hon är rädd. Hon bör vara det. Hon har ett concertillstånd, riktigt svårt. Jag känner Dig inte men Gud känner Dig. Tror Du, att Gud kan tala om för mig om den här cancern eller någonting annat? Titta på mig! Det är så många här, som ber, ser Du, det är därför jag säger det. Titta på oss! Nu, ja, Du är inte härifrån, det här är inte Ditt hem. Du är från en plats, som heter Porterville i Kalifornien. Det är riktigt. Tror Du, att Gud kan tala om för mig, vem Du är? Han vet. Ditt namn är fru Wintham. Det är riktigt. Tro nu, så ska cancern lämna Dig! ”Om Du kan tro!” Det är allt, som Gud ber Dig att göra. ”Om Du kan tro!”

187 Tror Ni inte på det där av hela Ert hjärta? Någon i den här avdelningen *här* inne. kan inte Ni tro? Mästaren har kommit och kallat på Er. Han kallar Er ifrån döden till Livet, ifrån sjukdom till hälsa.

188 Här är en man, som sitter just här bak med huvudet böjt och ber. Han ber faktiskt inte för sig själv, han ber för någon annan. Det är en – en flicka. Det är hans dotter. Tror Du, sir? Du har besvär med Dina ben. Du har besvär med Ditt knä. Det är riktigt. Ingen anledning till att gråta, det är Han, som är där bredvid Dig. Din dotter är på sjukhus, eller hur? Ett tuberkulosfall. Tro! Tror Du? Mästaren har kommit och kallar på henne. Ska Du tro som hennes far? Ska Du det? Må Han besöka henne ikväll, och Dig! Må det vara över!

189 Här är en liten pojke, en liten pojke med brunt ansikte. Han lider av en hudåkomma och astma, en liten mexikansk pojke, en mexikansk pojke, som sitter där. Han är inte härifrån. Han är från San Jose. Tror Du, min son? En annan sak, Din far är här tillsammans med Dig. Han är predikant. Det är riktigt. Tror Du, att Gud kan tala om för mig, vad Ditt namn är? Skulle det få Dig att tro riktigt starkt? Ditt namn är Reuben. Tro nu! Mmm. Gud ska göra Dig frisk.

190 Mästaren har kommit och Han kallar på Dig. Å, syndare, å, sjuke person, ser Ni inte Mästaren uppenbarad i mänskliga varelser ibland troende? Han har kommit för att kalla Sina troende barn till hälsa. Han har kommit för att kalla syndaren till omvändelse. Avfälling, församlingsmedlem, Mästaren har kommit och kallar på Dig.

191 Tror Du på det? Tror Du för Ditt behov just nu? Om Du gör det, så räck upp Din hand och säg: "Jag tror för mitt behov." Res Dig sedan upp på Dina fötter nu och ta emot det! Mästaren har kommit och kallar på Dig. Och vem Du än är, vad Du än har behov av, Mästaren har kommit och Han kallar på Dig. Han är densamme igår, idag och i evighet.

192 Den där lilla kvinnan gick in i staden och sa: "Kom och se en Man, som har sagt mig, vad som var fel." Ni gick inte in i staden. Ni kom och såg det själva, så Mästaren har kommit och kallar på Er.

193 Räck upp Era händer och prisa Honom och säg: "Herre Jesus, jag är en syndare. Förlåt mig! Jag är avfälling, ta mig tillbaka, Herre! Jag behöver Den Helige Ande, fyll mig! Jag är sjuk. Hela Mig! Jag är ofärdig. Gör mig bra!" Mästaren har kommit och kallar på Dig. Räck upp Dina händer nu och prisa Honom! Amen.

194 (Ge oss ett litet ackord här: "Jag vill prisa Honom, jag vill prisa Honom"! *Jag vill prisa Honom*. Ni kan den, eller hur?)

Tror Ni?



Jag vill prisa Honom, jag vill prisa Honom,  
 Å, prisa Lammet, som dräptes för syndare!  
 Ge Honom ära, alla Ni människor,  
 För Hans blod har tvättat bort varenda fläck.

195 Älskar Ni Honom? Älskar Ni nu inte att sjunga för Honom, medan Han är här? Han är en Ande, som rör sig runt genom byggnaden. Han känner Era hjärtan, vet allting om Er. Låt oss sjunga för Honom av hela vårt hjärta!

Jag vill prisa Honom, (Räck upp Era händer,  
 då Ni gör det!) Jag . . . (Prisa Honom nu,  
 bara!) . . . prisa Honom,  
 Å, prisa Lammet, som dräptes för syndare!  
 Å, ge Honom ära, alla Ni människor,  
 För Hans blod har tvättat bort varenda fläck.

196 Å, damen, Du i rullstolen, om Du bara vill tro litet grand mer just där! "Jag . . ." Låt oss försöka den en gång till! Jag väntar på någonting.

Jag vill prisa Honom, jag vill prisa Honom,  
 Å, prisa Lammet, som dräptes för syndare!  
 Ge Honom ära, alla Ni människor,  
 För Hans blod har tvättat bort varenda fläck.

197 Nu, medan vi sjunger den där igen, vänd Dig om, få tag i någons hand, medan vi sjunger den, sjunger "Jag vill prisa Honom"! Kom igen, alla tillsammans nu!

Jag vill prisa Honom, jag vill prisa Honom,  
 Prisa Lammet, som dräptes för syndare!  
 Ge Honom ära, alla Ni människor,  
 För Hans blod har tvättat bort varenda fläck.

198 Å, min vän, som är syndare, vill Du inte gå fram hit nu? Kom fram och prisa Honom, alla Ni människor! Alla Ni människor, som vill bekänna Honom som Frälsare. I Hans Närvaro, medan de heliga tillber i Anden, vill Du inte komma hit och stå? Säg: "Jag vill vittna ikväll. Jag vill prisa Honom. Jag vill komma. Jag skäms inte för Honom. Jag vill, att världen ska veta, att jag tar emot Honom som min Frälsare just här, medan Han är närvarande." Kom, medan vi sjunger den!

Jag vill prisa Honom, (Vill Du inte komma?) jag  
 vill prisa Honom,  
 Å, prisa Lammet, som dräptes för syndare!  
 Ge Honom ära, alla Ni människor,  
 För Hans blod har tvättat bort varenda fläck.

199 Å, så är det, damen, kom bara! Vem fler vill komma i Kristi Närhet? Kom ända fram hit, syster, stå här!

200 Någon annan person, som vill, att Han ska vara Din Frälsare just nu, som inte skäms. Han sa: "Om Ni skäms för mig inför människorna, kommer jag att skämmas för Er inför min Fader

och de heliga Änglarna." Om Du inte skäms för Honom nu och Du vill ha Honom som Din Frälsare, medan Han är här! Du har sett Honom. Det är så fullkomligt, Ordet självt tillkännager Det. Kom fram medan de heliga tillber nu! Vill Du inte komma fram?

<sup>201</sup> Gud välsigne Dig, sir! Här kommer en gammal dam, riktigt till åren. Vill Du inte komma nu?

Jag vill . . . (Sjung den nu!) . . . Jag vill prisa . . .

<sup>202</sup> Det är riktigt, ungdomar, kom raka vägen hit! Prisa bara! Gud välsigne Dig, damen, det är så det ska göras. Gud välsigne Er, ungdomar!

. . . dräptes för syndare!  
Ge Honom ära, alla Ni människor,  
För Hans Blod har tvättat bort varenda fläck.

<sup>203</sup> Medan predikanterna går till de här människorna nu, vill inte någon annan komma? Avfälling, vill Du komma och säga: "Jag skäms för mitt liv." Här är Han. Tror Ni, att jag är Guds tjänare? Räck upp Era händer! Å, Jesus Kristus är mitt ibland oss. Vill Du inte komma?

Ge Honom ära . . . (Vill Du inte komma och ge  
Honom ära?) . . . människor,  
För Hans Blod har tvättat bort . . .

<sup>204</sup> Marta, ska Du komma eller ska Du sitta hemma hos Maria? Ska Du stanna kvar i någon organisation och säga: "Å, min församling tror inte på Det på det här sättet", då Kristus har uppenbarats? Ska Du sitta kvar och säga så eller kommer Du ut? "Nja, jag ska säga Dig, då jag . . ." Nej. Idag är stunden inne. Döden hänger i närheten av Dig, liksom med Jairus' dotter.

<sup>205</sup> Kom nu! Avfälling, kom nu! Syndare, kom nu! Det här är stunden. Mästaren har kommit och Han kallar på Dig. Han kallar på Dig. Du säger: "Hur ska jag veta det?" Han använder min röst. Om Han använder min röst till att berätta om sjukdom, plågor osv., vet Du inte, att Han också kallar för synd? Kom ut! Kom nu, det här kan vara det sista tillfälle Du någonsin får.

<sup>206</sup> En gång till, det finns flera här inne, som borde komma, vänner. Jag vill inte göra Er generade genom att peka ut Er så här. Det är inte riktigt. Om Ni ibland kanske . . . De där fariséerna trodde, att de var frälsta, men det var de inte. Du tänker samma sak. Kom nu!

<sup>207</sup> Var säker! Ta inte, ta inte ens en halv risk ifråga om det! Om det finns ett litet tvivel i Ditt sinne, så ta inte några risker! Kom nu! Nu är tillfället, nu medan Källan är öppen, medan Den Helige Ande är här. Mästaren har kommit. Det där lilla tvivlet, det är det Han försöker tala om för Dig: "Du tvivlar." Överge det! Kom nu! Mästaren har kommit och kallar på Dig. Det är riktigt, bara fortsätt att komma, fortsätt bara att komma!

Jag vill prisa Honom, jag vill prisa Honom, (Vill  
Du inte komma och prisa Honom?)  
Prisa Lammet, som dräptes för syndare!  
Ge Honom ära, alla Ni människor,  
För Hans Blod har tvättat bort varenda fläck.

<sup>208</sup> Nu, medan syndarna kommer för att göra anspråk på  
Honom, så låt människorna prisa Honom, då vi sjunger det  
nu! Upp med Era händer, sjung för att prisa Honom nu  
allesammans!

Jag vill prisa Honom, jag vill prisa Honom,  
Prisa Lammet, som dräptes för syndare!

<sup>209</sup> Prisa Honom bara! Ni människor häromkring, be, be Honom  
att förlåta Er! Det är det, Han kommer att göra. Mästaren har  
kommit och kallar på Dig. Gud välsigne Er!



*DÅ KOM JESUS OCH KALLADE* SWD64-0213  
(Then Jesus Came And Called)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på torsdag kväll den 13 februari 1964 i Elliott Auditorium i Tulare i Californien, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS  
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS  
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.  
[www.branham.org](http://www.branham.org)